

Her er ræðuligt

Manningin á russiska trolaranum Vasilij Adonkin, sum hevur ligið á Skála í meira enn 14 mánaðir, rópar nú neyðarróp. Tey orka ikki longur at liva sum fangar í kulda og myrkri og við ongum pengum

Víktor Garanzja, maskinmeistari á russiska skipinum Vasilij Adonkin, sum háltannað ár hevur ligið á Skála, hevði í gjár eitt lesarabrev í Sosialinum. Hetta var ein innilig áheitan á góð fólk um at hjálpa teimum sjei úr neyðini.

Víktor sjálvur er stórur og sterkur, men líka so lítið sum nakar av hinum urborðá Vasilij Adonkin orkar hann longur at vera fangi ella gisli við bryggju á Skála. Hann orkar ikki tankan um at skula halda eini jól aftrat í óvissu undir ótolandi umstøðum.

Tey tóku væl ímóti okkm, tá vit mánadagin fóra at vitja umborð á Vasilij Adonkin.

Ringt lag

Lagið er einki serligt á teimum, men tey royna sum frægast at halda mótið upp og vóna, at bara okkurt skal henda - og tað skjótt.

Vit fara umborð, og tað er púra stilt umborð, tí eingin motorur gongur.

Rami amoniakk-roykurin slær okkum í næsarnar.

Komið bara innar, her er frægari, sigur Víktor.

Amoniakk-roykurin er

frá køliskipanini, sum er sløkt, og tí kemur hesin deymurin. Hetta kann ikki vera óðrvisi, tí skipið hevur ongan streym.

Vandamikið

Hetta kann vera vandamikið, tí kemur hol á, er vandi fyri, at øll Skála bygd verður eitrad, fortelja teir umborð. Sjálvir halda teir seg ikki vera í so stórum vanda av amoniakkinum, tí skuldi ólukkan henda, hava teir maskur at verja seg við.

Vit fara inn í gongina. Har er bøla myrkt, og isakalt, tí ikki bara er eingin hiti, kúgveygð stendur eisini opið orsakað av amoniakkinum.

Inni á kamarinum hjá Víktor brennir eitt neonljós á borðinum. Teir hava seks slíkar lampur umborð, bundnar í ein kaðal úr landi.

Í kuldanum og við tí kámaljósinum seta vit okkum at práta. Teir hava polstrað seg væl í ullintum troyggi-um og frakkum. Nú hava tey livað upp á henda mátan so leingi, at krími ikki bitur á, halda tey.

Tá Vasilij Adonkin fór úr Murmansk fyrri 17 mánaðum síðan, taldi manningin

37 fólk. Nú eru bara sjei eftir. Tey vita hvørki út ella inni, og tey hava onga hómung av, hvat tað er fyri spæl, ið ger, at tey eru slept upp á fjall.

Vasilij Adonkin kom til Føroya at verða umvældur. Men skipið fekk ikki pening frá reiðarinum í Murmansk, og hald varð tí lagt á skipið við manningini umborð.

Tíðin gekk, og í vár leigaði fyrítøkan Northern Marine Management í Miðvági skipið og ætlaði at fáa tað í sigling, men ikki bar til.

Ikki eitt oyra

Og síðan í mars mánaði hevur manningin umborð ikki fingið eitt oyra, hvørki frá reiðarinum Tamvik í Murmansk ella frá teimum í Miðvági. Frammanundan fingur teir eitt lítið sindur í forskoti frá Tamvik, men tá Northern Marine Management leigaði skipið, tveitti Tamvik alla ábyrgd frá sær.

Manningin hevur vent sær higar og hagar fyrri at fáa onkran at hjálpa teimum úr neyðini, men higartil til fá-nýtis. Reiðarin lovaði einaferð at koma til Føroya, men

Myndir: Kalmar Tekstur: Randi

hann kom ikki longur enn til Keypmannahavannar og fór so heim aftur.

- Eg haldi ikki, at hann hevur mist svøvnin av okkum, sigur skiparin, Víktor Bezdolnyj, sum nú heilt hevur mist tolið og ikki trýr nøkrum longur.

Northern Marine Management rindaði fyrr í ár ferðaseðlarnar fyri fyra av manningini, so tey sluppu heim aftur. Hini eru farin so við og við, tá russiskir trolarar hava verið í Føroyum við kós móti Murmansk.

Men nú eru fleiri mánaðir síðan, nakað russiskt skip

Víktor Bezdolnyj sá í Sosialinum tey fyrri hann ringu tíðindi, at Árni Gregersen fer til Danmarkar

Tey kunnu so dánt gera sær ein drekkamunn, men tað tekur tíð. Døgurða fáa tey ikki gjørt

hevur verið á Skála. Skiparin sigur, at hevði eitt russiskt skip nú komið, hevði hann farið við tí, tí hann ætla sær heim við fyrsta farti.

Tey hava eisini roynt at koma í talu við Óla Jacobsen, bæði sum landsstýrsmann og formann í Fiskimannafelagnum, men tað hevur ikki eydnast enn. Tey skilja tó væl, at ein maður sum Óli Jacobsen hevur nóg um at vera.

Myrkt og kalt

Tað er myrkt og kalt, tí skipið hevur einki at gjalda við, og hvørki skipasmiðjan ella kommunan kunnu halda fram við at geva teimum streym fyri einki. Manningin doyrt tó ikki í

Nú vóna tey at sleppa heim til jóla. Henda dagin vóru bara fimm av manningini umborð, tí tveir vóru í landi og vitjaðu onkur vinfólk

Dagarnir eru langir, tá teir einki hava at gera

